

[Margrete Auken]

jo mere glæde får vi andre af dem. Og jeg tror i grunden også, at ministeren så har bedre chancer for at få dikteret det, som har sandsynlighed for at gå lige igennem. Så det synes jeg ministeren skal glæde sig over.

Det fører mig over i at sige, at der skal være så megen åbenhed som overhovedet muligt; det tror jeg nu faktisk også jeg sagde. Socialdemokraterne var overraskende vrisne i forhold til, hvad jeg havde ventet, og de nærmest fejlhørte. Det var de åbne møder, som jeg mente var noget nonsens, fordi folk bliver altså mærkelige, hvis alle apparatnikerne sidder der.

De skal være meget åbne i rapporter og høringer, og der må ikke være tavshedspligt. Det er jeg enig i, og det er vi enige i i SF. Men vi mener ikke, at konstruktionen med åbne møder er brugbar. Det kan man lave en gang imellem i høringsform, men 17 mennesker, der sidder med alle de tilhørere på, kommer altså til at snakke anderledes, end hvis de får lov til ligesom at prøve tingene af med hinanden.

Jeg er egentlig også overrasket over, at socialdemokraterne var overraskede over, at vi nu vil have et råd. Fru Helle Degn sagde, så vidt jeg hørte, i sit første indlæg, at det ikke gjorde den store forskel, hvad det blev, og det glædede os jo, fordi vi havde drøftet os frem til i gruppen, at det nok var en permanent institution, vi havde brug for.

Et råd kan i allerhøjeste grad også give indstillinger til os om forskrifter, som skal være bindende. I den henseende er vi enige. Altså vi er enige om kompetencen og referencen, for nu at tage de to ting, som Socialdemokratiet understregede som det vigtige. Vi støtter, så vidt vi kan gøre det, indtil nu den socialdemokratiske model. Vi mener, det er den, vi skal skubbe videre på, men vi vil blot have det i en regi, hvor det er permanent og altså koblet på en eller anden udgave af de videnskabetiske komiteer, for vi kan simpelt hen ikke forestille os, hvordan man kan klare det daglige arbejde; der bliver masser af ting, og det bliver en uoverkommelig sag for et hvilket som helst råd eller kommission, eller hvad det nu skal være, at klare det her.

Til sidst har jeg nogle bemærkninger om, hvorvidt retten til livet indtræder ved undfangelsen. Hr. Bjørn Elmquist var en belastning for min argumentation; præcis alt det

vrøvl, som jeg troede vi kunne undgå ved at lave den grænse, havnede vi i. Fordi det jo ikke er til at have med at gøre, så flytter vi den, for vi har brug for den ved 12 uger. Jamen der er da ikke nogen, der har påstået, at livet først opstår ved 12. uge; det tror jeg nu da heller ikke, der står i lovforslagene. Det, vi gør, er, at vi afbryder liv, det er der dog vist ingen, som snakker rent ud, der har villet nægte.

Fordelen ved det her er i og for sig, at vi ikke foreslår nogen objektiv kendsgerning om livets opståen – det er nemlig hundefarligt, når folk gør det. Vi siger: vi tillader ikke nogen områder, hvor der er frit slag. Det ligger i betænkningen. Derfor blev jeg forskrækket, da jeg pludselig hørte 14-dages reglen komme susende ind som et frizoneområde. Der er ikke frizoner her.

Så kan vi godt gå ind og tillade nogle ting, vi har tilladt aborten, vi kommer til at tillade andre ting også. Den bliver ved med at være meget, meget svær. Men jeg tror, man kommer galt af sted, hvis man prøver at lave noget, som man kalder objektivt videnskabeligt som en grænse for, hvad man kan. Der er altid andre hensigter bag. Det var der med aborten, det er der med de 14 dage, grænsen kan blive flyttet til 23 dage, eller hvad ved jeg. Og det er altså baggrunden for, at vi i SFs gruppe syntes, den gav god mening. Det tror jeg nu i øvrigt vi meldte allerede første gang. Det har været holdningen fra SFs side, det er holdningen i Det Kvindeetiske Nævn, det er den holdning, man møder masser af steder. Det viser sig at være en af de grænser, som giver mening. Det er meget svært at forsvare nogen som helst anden.

Både fru Helle Degn og fru Aase Olesen spørger, hvordan man kan skrive sådan noget i en lov. Jamen vi kommer til at skrive mange flere forrygende ting. Det vil vi komme til at opleve med denne sag, at vi masser af gange skal trække grænser, hvor vi ikke har været udsat for det for. Man kan prøve at forestille sig, hvad der skal ske, når vi skal tage stilling til – og det tror jeg desværre vi kommer til – hvad der skal være abortindikation, og hvad der ikke skal være abortindikation. Når man nu i løbet af ganske kort tid – måske inden årtusindskiftet – kan diagnosticere alle arvelige skævheder, så er vi altså på den, og så kommer vi til at lave nogle vanvittige beslutninger; men hvis vi ikke gør